

Cseh Katalin

MESE

Előkelő szorongás lakik bennem
a hetvenhetedik szobában
szép mint egy hercegisasszony
nagyokat sóhajt kényeskedik
fanyalog állandó várakozásban él
társalkodónőjének szeretne
én nem akarom tiltakozom
legszívesebben kitenném a szűrét
de nem lehet bérleti szerződése
meghatározatlan időre szól
a hetvenhetedik szobába soha be nem lépek
a hetvenhatodikban ragadok s onnan
egy tapodtat sem tovább
itt lébecol a felnőtt magány
karonülő volt hajdanán
mit akar tőlem nem tudom
kánikulában is szüntelen
jégvirágzik az ablakom

SÉTA

Sétálni megyünk, jobb felemen az egyik lány,
bal felemen a másik, belém karolnak,
óvatosan lépkedünk, majd egyre magabiztosabban,
beszélgetünk, nevetgélünk, megszólal a magasabbik:
valami menő helyre vigyen most minket!
Az alacsonyabb lány megismétli a kérést.
Elviszlek egy igen elegáns cukrászdába,
mondom, fölragyog az arcuk.
A teraszon foglalunk helyet, kellemes szimfonikus

zene szól, sütit rendelünk és limonádét,
remek a hangulat, ennél remekebb nem is lehetne.

Majd továbbsétálunk a késő nyári alkonyatban,
nemsokára sötétedik, jegyzem meg félhangosan,
mit számít az nekünk, nevetnek felszabadultan,
bennünk mindig sötétség van, akkor is, ha kint virrad,
de ezt maga is tudja, s egyszerre fordulnak felém.

Jobb felemen az egyik lány, bal felemen a másik,
megyünk a szürkületben, egyre töményebb lesz a sötét,
most én karolok beléjük, kivezetnek a világoasságba.

FELOLVASÁS

Fiatal arcán egy-két filigrán ránc,
porcelánbaba-mosoly,
tekintetében higgadt szomorúság.
A szomszéd ágyra ülök, kezdődhet
a felolvasás? Fejével int, hogy igen.
A halhatatlanságra vágó királyfit olvasom,
nem sietek, lassan, nyugodtan hömpölyögnek
a sorok, kint elered az eső, hangosan kopog
a cserepeken. Szeretnél még egy mesét?
Boldogan bólogat, még két mesét olvasok,
aztán a takaró alól kiemeli kezét,
a jobb kéz segíti a bénult balt,
emelkednek a karok, amennyire emelkedhetnek,
meg szeretne ölelni, odamegyek, lehajolok:
gyöngye karok markos szorítása.
Búcsúzom, még mindig mosolyog,
kilépek az ajtón, fejét felém fordítja,
szemében a megszeppent örökkévalóság.